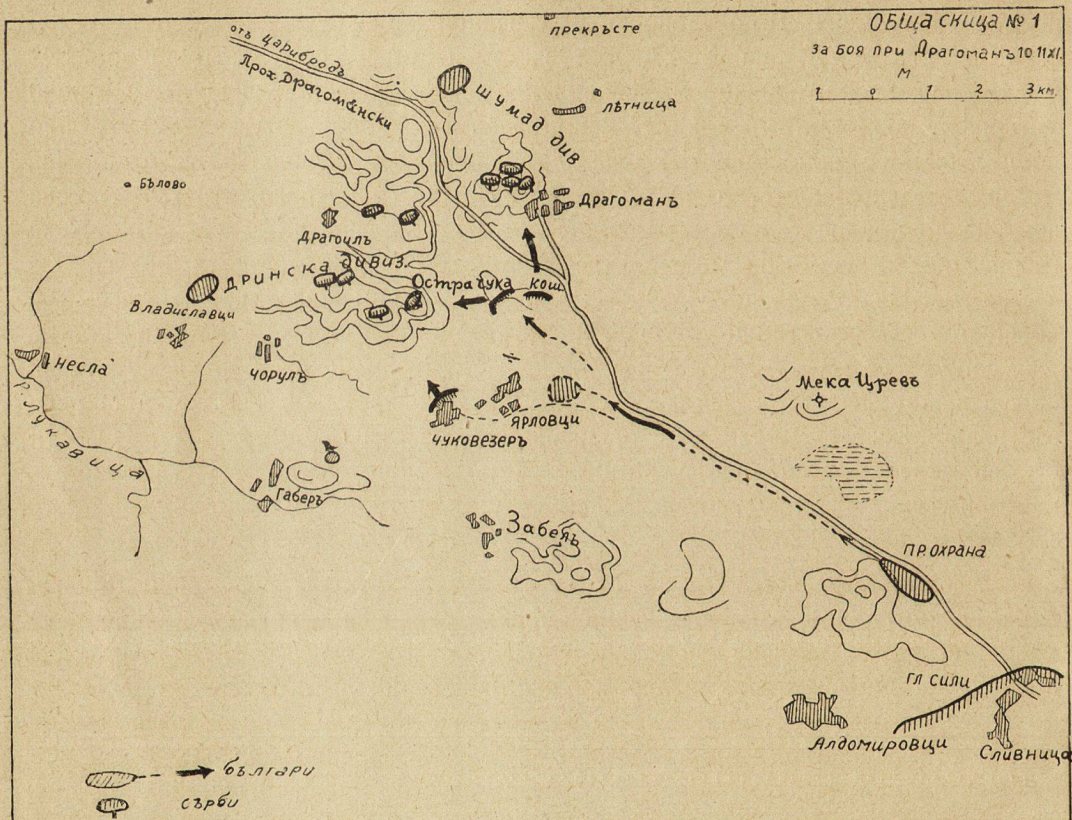

ваха дружинитѣ отъ 5-и дунавски полкъ и най-сетне — обозътъ, подъ прикритието на 3-а дунавска дружина.

Въ момента, когато се начеваше боятъ, сѣрбитѣ заемаха висотитѣ по дветѣ страни на Драгоманския проходъ съ две дивизии — Дринската и Шумадийската. Първата отъ тѣхъ заемаше съ единъ полкъ (5-и) висотитѣ североизточно отъ с. Владиславци и съ два полка (4-и и 6-и) — висотитѣ северно и южно отъ с. Драгоилъ, като имаше една дружина на стрѣмната висота Остра Чука. Другата (Шумадийската) дивизия се бѣ разположила източно отъ тѣснината, като съ единъ батальонъ заемаше висотата непосредствено надъ (северозападно) отъ с. Драгоманъ.

Колоната на българската предна охрана се движеше по шосето отъ Сливница за Драгоманския проходъ — главнитѣ сили на около 1500 м. задъ предната стража (1/6-а дружина).

Къмъ 11 часа предната стража стигна до долния низъкъ хребетъ, който се издига между селата Ярловци и Драгоманъ („Висотата съ кошарата“), и се разгъна на него, съ фронтъ къмъ Драгоманъ, като извади на позиция и дветѣ си орждия. Скоро, обаче, тя трѣбваше да се обърне на западъ — къмъ в. Остра Чука, на която бѣ забелязано присѣтствието на противникъ. По нареждане отъ началника на Щаба на предната охрана, капитанъ Велчевъ, който бѣ излѣзълъ при 1/6-и дружина, последната начена огневи